

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Zńjebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw čel!

↳ Sserbske njedžělske łopjeno. ↳

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerjez knihicziščěrnj w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

6. njedžela po swjatej Trojizy.

Romst. 6, 3—11.

S dwojim šacžucóm, luby čítarjo, so na wukładowanje tuteho móžneho, jadriwego słowa Božeho podach: s wutrobnej radošču na jenej a s nutskownym tšepjetanjom na druhej stronje. S wutrobnej radošču nad tym, kak krasna wěz to tola je: Ssym šaschčěpjeny do Khrysta, kiž tež mi šwojoh' Ducha da, se šnutskownym tšepjetanjom tehorunja šebje šameho dla, hačž tež so šchčěpt nětko prawje šeleni, kaž dyrbjal. Móžesč wšchať na šchčěpjonym šchtomje wšchelake šchčěpti widžecž, jene we wukłotnym sróščje, so je wjěšele na nje hladacž, a wone tež pošasuja, so s nimi próza njeje podarmo, druhe pak šnadne, někotre šamo kaž wotemrěte, šchłoda wo nje. Kak dha, bychmy-li my tajki šchčěpt byli? Se šnutskownym tšepjetanjom pak tež tych mnohich dla, bohužel tež předarjow, kotřiz njewjedža s dženknišchim słowom Božim ničžo šapocžecž. Pšchetož tu so jedna wo wulzy wažnaj, mnohim pak njekrosymliwaj dyptaj: Wumrjecze a horjestacze Jesom Khrysta a wošebje tež wo to, šchto ma woboje sa naš na šebi. Bóh da, so by kóždy prajicž mohł: Ša šym, kajšehož nje dženknišche Bože słowo žada: nowy čłowjek!

Kšchesczenjo šu nowe čłowjestwo!

1. Do Khrysta šmjercze kšchczeni.
2. S Khrysta horjestacžom ke kšhodženju w nowym žiwjenju powołani.

Njewěščje, so wšchitzy, kotřiz šmy na Khrystuša Jesuša kšchczeni, čzi šmy na jeho šmjercž kšchczeni? praji šwj. japoschtol Pawol. Tak byla šwj. kšchczeniza po prawym pohrjeb? Njeje dha luby Šbóžnik šěrschta žiwjenja? Praji wón tola šam: Kaž Wótz ma žiwjenje w šebi šam, tak je wón tež Šsynej dať, so by jo w šebi šam měť. Wukłotne wostanu do wšchitkich čžašow jeho słowa, w kotrychž wón wo šebi jako knjesu a kralu žiwjenja rěczi: Ša šym tón pucž, ta wěrnosć a to žiwjenje, abo: ja šym to horjestawanje a žiwjenje, hobrška jeho móz, wšchudžom, hđžež pšchindže, žiwjenje šbudžicž. Njebje tehodla tež jara rjenje bylo, male džěczi a, kaž w přěnich kšchescžanskich čžašach běšche, tež dorosčenyh na tuteho knjesa žiwjenja wukšchcžicž? Kajške rjane šnamjo sa wšchě čžašy kšchczeneho čłowjeka! Wšchať tež nowocžafni tak čžjedža, wucžerjo a předarjo noweje wěry. Šchtoha budže tež čžycž kšchczenizu jako pohrjeb wobhladowacž? Wošebje šchto budže čžycž tamny čžemny, pšche wšchu měru šrudny kónž Šbóžnikowy sa šapocžatł a šałožł šwojeho šboža wšacž? Šchto čžył šo wěcžneho žiwjenja nadžijecž, hđyž tola Jesuš po křótkich lětach takle njekrasnje wumrje? Šomalu, pšchecželo! Pššane šteji: Ššmy na Khrystuša šmjercž kšchczeni. Wěnišch, so by šwj. Pawol bjes pšchemyšlenja tajke pišal? Ša njeho kaž sa žaneho druheho leži w Šbóžnikowej šmjerczi wšcho šbože, žadny drugi njeje tak rjenje spěwał kaž wón: ta krej a prawdosć Khrystuša je moja drašta pšchistojna; šchtož je mudrym hłuposć, je sa njeho najwjetšcha mudrosć: ja so njedžeržach sa teho šameho, so byh něšchto wjedžal

mješ wami, khibo jeno Jesom Khrysta, teho kschizowaneho. Sswj. Pawol žaneho druheho pucza k wěrnej swobodze njesnaje hačz teho: Sathowani psched hrěchom, dokelž smy psches jeho krej prawi činjeni. Tak mohlo bo i jeho listow hischče wjele podobnych słowow hromadu pschinjesč k dopokasanju teho: Khrystušowe wumrjecze je nasche wumóženje, pschistup k Wótzei je wotewrjeny, pucž k njemu pscherubany.

A nětko praji swj. Pawol: Na tuto Sbožnikowe wumrjecze i žylej jeho sašlužbu smy kschčzeni. Schtož luby Sbožnik dobu, je wschitkim kschčzenym bo dostało. Hdžž bo w Jesušowym mjenje nad džěščom, kotrež ma bo wukšchčič, rjeknje: Wsmi nětko snamjo swjateho kschiza, woboje na čzole a na wutrobje, dha je to kaž dar, kaž wěstoscž: Ty by moje, nihto njedyrbi tebe i mojeje ruki wutorhnyč. Kschčženika woda, kaž lijenza něhdy Noacha, nětko kschčzeneho kschescžana psche wschě hlubiny na kuchi, wěstny, wukhowazy brjóh pschenješe. Nětko je wěrno: S wješelom mi dajče prajič: Ja bym kschčzeny kschescžijan, nětko je wěrno tež, schtož žyrwine knihi praja: Dar wumóženja ma bo wyschšche posbėhomacž hačz dar narodžjenja, pschetož narod je semski, jeho wošud je: wot semje wsathy, do semje bo sašo wobrocžišch, ale wumóženje je njebjeske, a teho křona je: džěčzi Bože, šobuherbojo Khrystušowi. Tajkchle ludži pak mjenujemy po naschey starej, ale stajnje mlodej wěrje: nowe čzłowjestwo. Čzi tehodla jo njejsu, runjež šebi jo myšla a i tym bo hordža, kotřž by tak postupowali we wschěm možnym wjedženstwje a pšnacžu, we wobkneženju semje a jejnych mozow, ach kač bórny bo na to sabudže, hdžž bo něschto hischče wjetšche wunamaka, a wošebje: ma dha dženknišchi rowny čzaš jeno šameho šwětka a niz wjele wjazny čžemnosče a bluda? Čzłowjeł dženknišcheho noweho čzaša, i wobemaj nohomaj na tutej semi stejazy, kaž bo stajnje křwali, nješhubi wón hušto runje najrjenšche a najwažnišche, tu wěstu wotmołwu na to praschenje: Hdže namaka dušcha šwój statok a dom? A dokelž prjedy prajachmy: kschčzeniza je pohrjeb, dha nětka to praschenje pschemenimy a prajimy: Schto je pohrjeb bjes kschčzenizy, kaž ju nam šwjaty Pawol dženkša wopiša? Nicžo druhe hačz schtož Jesuš něhdy praji: Morni njech šwojich mornych pohrjebaju. Schto-ha pomhasche bohatemu mužej w pschirunanju, so jemu schto wě kač wukotny pohrjeb wuhotowachu, hdžž tola do helškeje čzwile čžehnjesche? Kač mnohim bo podobnje šendže? Keltko šylšow bo bjes nadžije pláčze? Nowe čzłowjestwo to woprawdže njeje. Ale to je nowe, pschi wschěch šylšach troschtowane čzłowjestwo, hdžžž šmė bo w polnym, šylšnym dowěrjenju na kschčženisku dženkša nam i nowa wopišanu hnadu pola starych a mlodych sanjesč: Schto može temu wadžič, kotř'hož čže Khrystuš šadžič do šwojoh' hroda k wješelu?

2. Kschescženjo šu nowe čzłowjestwo, i Khrystuša horjestacžom še křodženju w nowym žiwjenju powołani. Runje jako je Khrystuš wot mornych šbudženy psches tu krašnosčz teho Wótza, tak tež dyrbinmy my w nowym žiwjenju křodžič. Haj, muža, křala i čžernjowej křonu je Wóh šbudžil, je jemu mjeno dał, kotrež je psche wschě mjena, Wótza krašnosčz je dopjelnila Ssynowu proštwu: Pschekrašni ty mje, Wótče, i tej krašnosčzu, kotruž pola tebe mējach, je hamjen rjekla pak tež na Ssynowe šłowo: Woni šu tvoji, kotřchž ty mi dał by. Runje kaž na mojim Krijesu, tak dyrbi bo tež na mni, křž i nim hromadušlužam, Boža krašnosčz šjewič, tu wěstoscž šmėm do wschit-

kich dnjow šwojeho žiwjenja šobu wsacž, šmėm křžde lube ranje stanycž niz jenož i tej proštwu: mój štworicželo, pschi mni stej, ale tež i tym wješelym, poškuschnym poddacžom: kaž ty mje wjedžesch, tak čžu hieč, pschetož mi je wěste: wjedžesch mje džiwnje, dha tola šbožnje, šmėm bo křždy wjecžor tež šmėrom lehnycž, jo derje wjedžo: i Božej ruki mje nihto njewutorhne, haj šmėm bo i mėrom lehnycž k pošlednjemu wotpocžowanju i tej wěstoscžu: Šanje šašwita.

Ale tajki wulki dar, so šmėmy živi byčž w džělbracžu na Jesušowym žiwjenju, ma w šebi tež wulki nadawł: Tak tež dyrbinmy w nowym žiwjenju křodžič. Njemóže hinač byčž, hačz so i Jesušoweho horjestacža mój abo žiwjenje wukhadža. Nicžo tak wohidne kaž čzłowjeł, i Božej hnady w šwj. kschčzenizy i nowa narodženy i wody a i Duchu, ale potom tola živy žyle po starym hrěschnym waschnju; pšodženi w rjanej lubošnej šahrodže, wobšwēczeni wot šłonza Božej hnady, a tola njeplódni, kajka to hańba ša naš! Šorje hischče: Šsmjercž a hrěch wjazny nad nami nje-knježi, ale my podamy bo šami wot bo do tuteje stareje šlužby? Abó wobšteji jenicžki wužitk kschčzenizy w mjenje kschescžanskim? Šola mnohich čzłowjekow je bohuzel tak. Kač šurowje šudžimy tola wo tajkich, křž maju mozy čžile a štawy šylne a je tola njetřebaju! Tajžny šu hańba ša žyle čzłowjestwo. Še dha pak duchownje hinač? A dha pohladaj ras na mlodych a starych, hdže wjele wo tym pytnjesch, so šu kschčzeni, so je nowy rjany šapocžatk w nich ščzinjeny? Šwonkne drje křždy wot nich šwjatocžnje kschčženški šlub wobnowi a wobtwjerdži, radoštnje jo šobu špėwajo: Ša nětka i nowa podam tebi čželo a dušchu k woporu. Ale pschindž jeno někotre lėta pošdžišcho, druhdy šamo jeno dnj: nješchtej čželo a dušcha hižom žyle druhemu hačz Khrystušej k woporej datej? Šomu-ha našch lud i wulkeho džěla woprue? Šyšazy mlodych kaž starych, mužškich a žónškich, nješčžiwosčzi a druhim čželnym žadosčzam. Hdže wopokáže bo ewangelijon jako mój Boža k našchemu šbožu, hdže je našcha wěra jako to dobyče, křž šwět je pscheminyla? Ššlužobnizy šachodnosče, wjele wot naš šamo wotrocžny šmjercže, to je snamjo nimale žyleho luda. A potom čžemy bo nowe čzłowjestwo mjenowacž?

Šėmy wschak, čžehodla stare nješandže a nowe bo nješčžini: My bojimy bo, kaž Pawol dženkša rjeknje, kschizowanja stareho waschnja, bojimy bo, kaž Luther naš wucži, tepjenja stareho a wschědnje šašo wonpschindžjenja noweho čzłowjeka. Kschizowanje, šamehošosapřecže, to boli, a stare waschnje bo tak lubi. Niz stajnje w druhim, ale w duchownym nastupanju žyle wěšče je pola naš tak: čžemy radšcho wschitko pschi starym wostajicž. A dokelž tak je w duchownym, wostanje, runjež bo hušto hinač šda po wołanju wěstych hubatych dopředkwarjow, wostanje wschitko pschi starym, haj, dže še šnutštownym šdobnym žiwjenjom škerje našad. Schto-ha pak pomha šwonka pycha, je-li žro šhnik? Dyrbju čže halle na dženknišcheho předarja šwj. Pawola dopomnicž? Šeho šwonkny čzłowjeł knicžomny, braschny, ale jeho šnutšknj štrowy, možny, so bo bjes hordžjenja šmėdžesche křwalicž: Ša šym wjazny džělal dnžli woni, so dyrbjesche byčž i woprawdžitym wobnowjerkom šwěta. Wěsch pak, kač je bo wón tón ščžinił? Šako wón špšna: Khrystuš je ša naš njeprawych wumrjeł, a tehorunja: Wón je nascheye prawdosče dla šbudženy. Šotom pak wón tež šanješe, a Wóh luby Krijes dopomhaj nam wschit-

kim t temu: Ja bym żywy, tola niz ja, ale Chrystus je
żywy we mni. Tajzy křechsczenjo řu woprawdźite nowe
człowjeřtvo. Hamjeń.

M. w B.

Krařnořć řwjateje křechsczenizy.

Romsk. 6, 3.

Ty křechczeny řy, o řraduj řo!
Cze přchija niķořć Bořa;
S tym dosta Wótza dźećatřtvo,
Sa duřchu poķnořć řbořa.
D njeķ to wěra řapřchimnje
A twjerdže dźerži w wutrobje,
Hacź junu t njeķju pōřdźeřķ!

Wōh wuřwoli cze w řeřu řu
Po řwojeje wōtźnej radže,
So meķ by řbōřnořć Sałemřku
Po jeha wěćźnej hnadže,
Hdyź wōn řwōj dom czi wotewri
A tebe t řyle řtowařķi,
Kiź jemu hiźom řķuřķa.

Na řhryřta řmjerć ty křechczeny řy,
S nim řobu pohrjebany,
Hdyź na křchizy bu dohny
Wřhes jeha řrwawne rany:
D tule hnadu wobřhowaj,
Eso do řķuřby wřķōn Bohu daj,
Tak dołho hacź řy řywy.

Hdyź ty řaź jehnyo wumyte
Eso w řhryřta řlinje hřejeřķ,
Dha wōn twōj nawořenja ķze,
So wōřķew me nim řmejeřķ:
Duź řadźerź řo bjes poroķa,
Kaź jeha Duch cze pohnuwa,
A řhodź po Bořich pucźach.

Se wōn cze wobleķ t prawdořću,
D dha budź wobřbořeny!
Eķtō rjeńřķi řķat ma řa duřchu,
Se ľepje wupřķeny?
Wřķaķ řrej a prawdořć řhryřtuřķa
Se twoja drařta přķiřtojna,
W teje wobřtejeřķ přķed Bohom.

Ty bu přķes Ducha řwjateho
Sa tempel pohwjećeny,
Kiź mohł řo řrebać wot njeķo
Sa přķebnyķ wuřwoleny:
Duź přķed řwētōm jōn řeřamķaj,
W nim jeno temu bydlicź daj,
Kiź je jōn řebi řwjećizķ.

D řaķ je řbōřna wutroba,
Hdyź řwjaty Duch w njeje bydli,
Teź Wōtź je Eřynom řařtup ma,
Kaź na trōnje t nim řydlī!
Njeje potom njeķjo wutroba?
Eřam jandźel řo czi njeruna,
Ty lubořć Bořu řķodźiřķ.

Teź waź řej t dohom wobřtajnje
Řrej drohu řeřuřowu,
Kiź na křchizy wōn přķelaķ je
Sa hnadu, přķezo nowu.
Hłaj paķ, řo cziřtu drařtu mařķ,
A řeřuřej řo řpōdōbařķ,
Wōn je twōj nawořenja.

Ty přařķeřķ řo: Hdyź hjeru mōz,
Hdyź přķiřdźe řpřtowanje? —
D řhryřta řrej ta řanu nōz
Wjeř mořy njewořtanje:
Ta pohylnja czi wutrobu
A řačźerja wřķu wutłotu,
So ni ma řķ řtrach přķed padom.

Ja křechczeny řym! řaķ wuprajam,
Wō řeřuřa ja rodźu;
Duź t dobre mu řo wōbieć dam
A jeno t nim tu řhodźu.
Haj, to je mōj trořķt jenieķti,
Kiź wōřķewja mje we duřķi,
So řym ja řhryřta řwōjřtvo!

K. A. Fiedleř.

Kak w Ruřkej dźećzi křechcizja.

W Ruřkej řo kōdže dźećzo hacź do 8. dnja po narodźe wu-
křechcizje; haj, ruřķi bur by řa najwjeřķu hjesbōřnořć dźerźaķ, hdy
by jeha řuķod nařajtra řwoje dźećzo křechcizķ nje daķ. řeho naj-
přeńřķa řtarōřć potajřim je, dweju řmōtrow — wjařy jich nimale
ženje njeje — řebi wuprořķeć. ře jedny teju řameju troķu
wořebniřķi, dha je přķiřķuřķnořć njeđźelniřy, řo řo, njeķ je
hiřķeće řķaķřķa, pořbēhnje a wořebnemu hořķej, na řwojeķo
mandźelřķeķo a řwoju „pomozniřy“ řo řepjerajo, napsķećziwo dže,
řo by jemu řwōj dźaķ řa řyķemu domej wopōķařanu czeřć wu-
prařķa. Na to řo řaķo ľehnje a řama w řwojeje řomorzy wořtanje,
a jejne meřto řařtupuje neķto jejna pomozniřa, jena t jejneķo přķe-
czeľřtwa abo řnajōmniřtwa, kōtraź hořķi wita, dźećzo w řymje
t wjele czořķymi rubiřķećemi wobwije a jo na to do řyřķwje na
wuřķećenje njeķe. řeno, hdyź je pucź wořebje daloķi abo wjedro
jara hrořne, řo řa to wōs řreba. W řyřķwi czaķa mjeř tym hiźom
pop a pōcźnje, hdyź řu dźećzo t czořķyķ rubiřķećow wutwili a jo
najwořebniřķemu řmōtrej do ruřow poķořili, řwoju řeć, kōtraź na
poķ hodźiny traje. Hdyź je „hamjeń“ prařene, přķiřtupi pomozniřa,
wuřķeķa dźećzo řyle naķe a přķepoda je popej, řiź jo po řyķym
czeķe trōjzy do ľiwķeje wodny podnōri, přķi czi mź jemu woczi, hubu
a nōř t ruķu řadźerźi. Tola paķ dźećzo hiźom přķi tutej řupjeķi,
řaź wořebje pořdźiřķo, hdyź jo řreja, t wjeřķa řhētro woķa a pop
wuřķije, hdyź dźećzo přķi pķaķanju hubu prawje wotewri, řķad-
nořć a poķoři jemu po přķiķařni řornjatkō řeķe na jařyķ. Tuto
wařķnje řo řaķořuje na řķowo řwjateķo piřma: „Wařķa řeć
budź přķezo lubořna a ře řeķu řelena.“ Tuta řōķ nuřuje drje
dźećzo hiřķeće t wjeřķemu pķaķanju. Pop paķ dale řwojeķo řa-
řtojnřtwa hlada a řaķbuje pķaķaze dźećzo na czoķe, wutrobje, ruķōmaj
a na řtopach ře řwjećeńym wōlijōm a ķze t tym řyle dźećeķōwe
czeķo, wřķo jeha myřķenje, řačźowanje, řhodźenje a řywenje řwjećizķ.
ře řo to řtaķo, řo dźećzo řaķo řwōbleķa a do wuķķeķo bēķeķo ruķa
poķoři, a wobaj řmōtraj dźerźitaj kōdby dwaj rōřķaj tuteķo ruķa.
Tajķe dźećzo trōjzy wokoķo wōķtarja njeķetaj, mjeř tym, řo pop
řwoje přjōdķpiřane modlitwy řpēwa. Neķto řmōtraj wot wōķtarja
wotwōbroczenaj řtejitaj a pop cziķa a praři: „řa wotrjeķnu řo
czeķtej a wřķemu jeha řķutķu a wařķnju,“ a řmōtraj na dźećeķōwe

město tróžny wotmolwitaj: „ja so wotrjetnu,“ a pschi tym kóždy kórcz wuplunjetaj. S modlitwu a požohnowanjom so šwjatocznosc wobsamknje a džěcžo sašo domoj donješe. Domach so potom jednore kšěczišna, pschi čimž sašo „pomozniza“ njedźelnicžu sastupuje. Džiwne stare wašchnje, kotrež so nimale na wschěch ruskich wšach namaka, šebi žada, so njedźelnicža wot tuteje hosćiny s najmjeńšcha jedny kusť khlěba a jenu křaku kórcu sje a schleńcžu palenza na džěcžowe sbože wupije.

Rěčćenje w Ruskej wulkeje čěscze wužiwa, a so by něchtó šwoje džěcžo wulšćicž njeđa, so nihdže nještawa.

S Budyschina.

Raž hižom Pomhaj Bóh we šwojim 25. čisłe na to špominasche, wumrije tu w Budyschinje džen 13. junija po krotkei khorowatosczi čisłe a we wěrje do šwojeho Šbóžnika redaktor „Serbskich Nowin“ knjes komthur Jan Ernst Šmoleć. Wón je so narodžil 3. měrza 1816 na schuli we Łuczu pola Łasa, hđžež bě jeho nan tehdy s wučerjom. W lětach 1830—36 wopytowasche Budyschsku wulku schulu, studowasche potom we Wrótkławju na duchownstwo a šłowjanske rěcže. W lěcže 1848 wša, do Budyschina so wrócziwšchi, redakciju Šerbskich Nowin na so a je ju hač do šwojeje šmjercze wobšhował. Šwoje žiwjenje je žyle šerbskemu luděj, kotryž s žylej wutrobny lubowasche, woprował. S wulkej próžu a s wulkiimi woporami je so sa to starał, so by nascha nam wot Boha data a wot wschelach tak mačo wažena šerbska rěč sašo k čěsczi pschisčła a so bychu so w njej knihi wudawale. Pschi tym pač džeržesche šwěru na to, so bychu to jenož šdobne a dobre knihi byłe, kaž dyrbinu s žyla prajicž, so hač dotal ani jena njewěrjaza a njěšćesćijansta šerbska kniha wuschła njeje, kotryž je we wschěch druhich rěčach tak žalóžnje wjele. A we tym duchu so so tež stajnje Šerbske Nowiny pišale. Ššes to wscho pač je wón sa duchowne sbožo Šerbow kaž sa wobtwjerdženje a šđerženje wěry mjes naschim drohim šerbskim ludom jara wjele škutlował. Jeho najwjetšcha šrudoba bě to, so je tak wjele šerbskich wošadow bjes předarjom a wučerjom. Šako šhonjeny muž, kiž bě wjele druhich ludow derje šesnał, wjedzišče wón, tak šškódna tajka duchowna nusa sa žyly lud je. Tehodla je so tež sa šakóženje kaž tež sa rošćenje Towarštwu Pomozny sa studujnych Šerbow starał. Dofelž bě jeho hluboka wědomnosć šnata, bu wón s wyškim rjadom počesćeny a dawasche we šwojim čašu šakštemu kralej Alberteje šerbske hodžiny. Tež bu jemu na universicže we Warschawje čěgne a dobre město wučerja posticžene. Luboscž k Šerbam pač džeržesche jeho w Budyschinje. Ššto pač je wón sa to měl? Šo, šštož šebi drusy křwala, niž. Ale čěgne mjeno pola wschěch šłowjanskich ludow a wutrobny džak wschěch Šerbow stej so jemu dostalej a jemu wostanjetej. Wšče wscheho pač stej Boža mšda sa tny, kiž so šwěru džěkali w jeho winizy.

Jeho wotemrijete čělo so 16. junija na Šrodžisčtu pola Židowa s wulkej čěcžu a pod pschewodom najwažnišchich šastupjerjom šerbskeho luda křowasche. Wón wotpoczujje wot čěžkeho džěla.

Pschi jeho wotemrijenym rowje rěčesche mjes druhimi tež njebo šarať D o m a š c h a šlědowaze šłowa:

**Spi čisłe w Tvojim rowje,
Nasch luby Šmolećo!
Bóh sa Tebje ma šrowje
A šwoje kralestwo.
Ty nješby pytał šebje,
Ššwój lud Ty pytał šy,
Kiž šhubil něk je Tebje,
Ty Šerbjje čěscženy.**

**Šaj, čěscžicž Tebje čžemny,
Na Tebje špominacž,
Doňž tudny wostanjemny,
Ššwój džak Šzi šakřowacž!
Šzi luboscž na row šadžej
Wěnz nješapomnicžkow!
A s procha Tvojoh' ššhadžej
Knyť šwěrných wótcžinzow!**

**Ššy mjeno nasche nošny
Šač k bratskim narodam
A do wutrobny wošny
Mnyšł narodnu šy nam.
A ššto ju wuforjeni
Nam nětko s wutrobny?
Ššo hižom šaseleni
Ššyw, kotryž wušny šy.**

**Šštož Ššerb šej křowa šwěru,
Ššy jemu wostajil,
A jeho šwjatu wěru
Ššy jemu wobtwjerdžil;
Ša Ššerbow šylna šłaka
Ššes hnadu Božu je,
Kiž jim je dotal trała
A tracž ma wobšajnje.**

**Ša čisłe Tvoje džělo,
Ša mužške bėdženje,
Kiž mšdy a mhta mělo
Wšchak njeje na šwěcže,
Měj džak nasch, kiž so hori
Šad Tvojim popjelom!
Ššto jeho plomjo mori
Mjes žylym Ššerbowštwom?**

**Něk wotpocžink pač daty
Še Tebi, bėdžerjo,
Duch njeje wjazny jatny,
Še wyschšče šbėhnył so.
Šnjes budž Šzi wěcžnje hnadny
Šo šwojej miłosczi!
Ššutł Tvoj pač plód nosch radny
Šta lět mjes Ššerbami!**

Wschelake s bliska a s daloka.

— Šrabja Arnim w Mužakowje, kotryž je so hižom husćischo jako hajec žyrkwoje wopokasał a tež sa šđerženje šerbskeje rěcže wustupil, je sašo rjane wopokasmo tajkeho dobreho kšěscžijanškeho smyšlenja dał. Wón je Mužakowškej měšćčanškej žyrkwinskej wošadže 15,000 hriwnow wustajil. Wustajenje ma rělacž: „Šrabje Šermannu a hrabinki Karolinu Arnimške wustajenje.“ Daň ma so wošadnym šhudym wudžělicž a tež k špěchowanju šnutštowneho wošadneho žiwjenja naložicž. Tajke wustajenje je něšto žadne w naschim čašu. Še šarych čašow maja drje kšěscžijanške žyrkwoje tajke wustajenja wot šollatorow a rycžeršublerjom, ale w nowišchim čašu so porědko něchtó na šwoju kšěscžijanštu žyrkej dopomni, hdyž wón šwoje wustajenja čžini.

— Š wotměrjenjom želesnizy wot Šadworja do Šamjeńža so w bližšchim čašu šopocznie. Wšchnoscž je wotměrjenje šjawnje wupišaka s tym wosjewjenjom, so maja wobšđerjo ležomnosćow dowolicž, wotměrjerjam na jich ležomnosće hieč. Duž šnana tola po něčim k twarej tejele želesnizy dóndže.